TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. spalio 26 d. *

Byloje C-36/05

dėl 2005 m. sausio 31 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl valstybės įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama R. Vidal Puig ir W. Wils, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Ispanijos Karalystę, atstovaujamą I. del Cuvillo Contreras, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

* Proceso kalba: ispanų.

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas, teisėjai A. Borg Barthet ir J. Malenovský (pranešėjas),

generalinė advokatė E. Sharpston,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2006 m. birželio 29 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijos Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti, kad atleidusi beveik ar netgi visų kategorijų įstaigas nuo pareigos sumokėti atlyginimą autoriams už viešą jų kūrinių, saugomų autorių teisės, panaudą, Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal 1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyvos

92/100/EEB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje (OL L 346, p. 61, toliau – direktyva) 1 ir 5 straipsnius.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

2 Direktyvos septinta konstatuojamoji dalis nustato:

„kadangi kūrybinė bei meninė autorių ir atlikėjų veikla reikalauja atitinkamų pajamų, kaip pagrindo tolimesnei kūrybinei ir meninei veiklai, o investicijos, kurios visų pirma reikalingos fonogramų ir filmų kūrimui, yra itin didelės ir susijusios su rizika; kadangi tokių pajamų užtikrinimo ir investicijų atsipirkimo galimybė gali būti efektyviai garantuota tik užtikrinant pakankamą atitinkamų teisių turėtojų teisinę apsaugą.“

3 Direktyvos 1 straipsnyje nurodyta:

„1. Vykdydamos šio skyriaus nuostatas, valstybės narės suteikia 5 straipsnyje numatytą teisę leisti arba uždrausti nuomoti ir teikti panaudai autorių kūrinių originalus ir kopijas bei kitus objektus, kurie nurodyti 2 straipsnio 1 dalyje.

2. Šioje direktyvoje „nuoma“ reiškia perdavimą naudoti tam tikram laikui, siekiant tiesioginės ar netiesioginės ekonominės ar komercinės naudos.

3. Šioje direktyvoje „panauda“ reiškia perdavimą tam tikram laikui neatlygintinai naudotis viešai prieinamose įstaigose, nesiekiant tiesioginės ar netiesioginės ekonominės ar komercinės naudos.

4. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytos teisės neprarandamos pardavus ar kitu būdu išplatinus autorių kūrinių originalus ir kopijas bei kitus 2 straipsnio 1 dalyje numatytus objektus.“

4 Direktyvos 5 straipsnio 1–3 dalyse numatyta:

„1. Valstybės narės gali nukrypti nuo 1 straipsnyje numatytos išimtinės viešos panaudos teisės, jeigu atlyginimas už panaudą mokamas bent jau autoriams. Atsižvelgdamos į savus kultūros rėmimo tikslus, valstybės narės turi teisę pačios nustatyti tokio atlyginimo dydį.

2. Jeigu valstybės narės netaiko 1 straipsnyje nurodytos išimtinės panaudos teisės fonogramoms, filmams ir kompiuterių programoms, jos turi numatyti atlyginimą bent jau autoriams.

3. Valstybės narės gali atleisti tam tikrų kategorijų įstaigas nuo 1 ir 2 dalyse nurodyto atlyginimo mokėjimo.“

Nacionalinės teisės aktai

5 Direktyva buvo perkelta į Ispanijos teisinę sistemą 1994 m. gruodžio 30 d. Įstatymu Nr. 43/1994 dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje (BOE, Nr. 313, 1994 m. gruodžio 31 d., p. 39504). Šis įstatymas buvo iš dalies pakeistas 1996 m. balandžio 12 d. Karaliaus įstatyminiu dekretu Nr. 1/1996, patvirtinančiu pakeistą įstatymo dėl intelektinės nuosavybės tekstą (BOE, Nr. 97, 1996 m. balandžio 22 d., p. 14369, toliau — įstatyminis dekretas).

6 Pagal įstatyminio dekreto 17 straipsnį:

„Autorius turi išimtinę teisę naudoti savo darbus, nepaisant jų formos, ir ypač išimtines teises atgaminti, platinti, viešai skelbti ir keisti, kuriomis negalima naudotis neturint jo leidimo, išskyrus šiame įstatyme numatytus atvejus."

7 Įstatyminio dekreto 19 straipsnis numato:

„1. Sąvoka „platinimas" reiškia kūrinių originalų ar jų kopijų viešą naudojimą parduodant, nuomojant, teikiant panaudai ar kitais būdais.

<...>

3. Sąvoka „nuoma“ reiškia kūrinių originalų ar jų kopijų perdavimą naudoti tam tikram laikui, siekiant tiesioginės ar netiesioginės ekonominės ar komercinės naudos.

Sąvoka „nuoma“ nereiškia kūrinio perdavimo panaudojant fonogramą arba audiovizualinius įrašus viešo rodymo ir paskelbimo tikslais, įskaitant ištraukas ir panaudojimą informacijai *in situ*.

4. Sąvoka „panauda“ reiškia kūrinių originalų ar jų kopijų perdavimą tam tikram laikui neatlygintinai naudotis viešai prieinamose įstaigose, nesiekiant tiesioginės ar netiesioginės ekonominės ar komercinės naudos.

Nėra siekiama tiesioginės ar netiesioginės ekonominės ar komercinės naudos, jeigu už panaudą viešai prieinamoje įstaigoje yra mokamas mokestis, kuris neviršija sumos, reikalingos tos įstaigos veiklos išlaidoms padengti.

Sąvoka „panauda“ nereiškia 3 dalies antrojoje pastraipoje išvardytų veiksmų ir panaudos, kurią viešai prieinamos įstaigos vykdo tarpusavyje.“

8 Išimtinė panaudos teisė, suteikta autoriui įstatyminio dekreto 17 ir 19 straipsniais, turi tokią įstatyminio dekreto 37 straipsnio 2 dalyje nurodytą išimtį:

„<...> muziejams, archyvams, bibliotekoms, dokumentacijos centrams, garso ar video įrašų bibliotekoms, kurie yra viešosios įstaigos arba bendrojo intereso pelno

nesiekiančios kultūros, mokslo ar švietimo įstaigos arba mokymo įstaigos, priklausančios Ispanijos švietimo sistemai, nereikia teisių turėtojų leidimo ir nereikia mokėti atlyginimo už panaudą."

Ikiteisminė procedūra

9 2003 m. balandžio 24 d. Komisija paprašė Ispanijos Karalystės suteikti informacijos apie direktyvos 1, 2 ir 5 straipsnių perkėlimą. Ispanijos Karalystė atsakė 2003 m. liepos 1 dieną.

10 Pagal EB 226 straipsnio pirmojoje pastraipoje numatytą tvarką Komisija 2003 m. gruodžio 19 d. laišku išsiuntė Ispanijos Karalystei oficialų pranešimą, nurodydama imtis priemonių direktyvai įgyvendinti. Minėta valstybė narė pateikė pastabas 2004 m. kovo 19 dieną.

11 Manydama, kad šių paaiškinimų nepakanka, Komisija 2004 m. liepos 9 d. nusiuntė pagrįstą nuomonę, nurodydama Ispanijos Karalystei per du mėnesius nuo jos gavimo imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.

12 Atsakydama į pagrįstą nuomonę, Ispanijos Karalystė 2004 m. rugsėjo 13 d. pateikė Komisijai Kultūros ministerijos parengtą pranešimą, kuriame buvo pakartoti Ispanijos institucijų atsakyme į oficialų pranešimą pateikti argumentai ir nurodyta, kad trūko „biudžetinių lėšų".

13 Kadangi Ispanijos Karalystės pateikti argumentai Komisijos neįtikino, ji nusprendė pareikšti šį ieškinį.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

14 Komisijos manymu, iš įstatyminio dekreto 37 straipsnio 2 dalies matyti, kad pareiga atlyginti autoriams už jų kūrinių panaudą, kuriai nereikia teisių turėtojo leidimo, yra tiek apribota, kad reikėtų suabejoti, ar ją galima kaip nors praktiškai pritaikyti. Skirtumas tarp panaudą teikiančios „įstaigos" ir ją kontroliuojančios „organizacijos" iš esmės yra labai formalus. Todėl atlyginimas autoriams priklauso nuo panaudą teikiančio asmens pasirinktos teisinės formos, o tai leidžia lengvai išvengti pareigos sumokėti atlyginimą.

15 Iš tikrųjų ši pareiga netaikoma, jei panaudą teikiantys subjektai yra viešosios įstaigos, institucijos, kurios yra Ispanijos švietimo sistemos dalis, arba „bendrojo intereso" privačios pelno nesiekiančios „kultūros, mokslo ar švietimo" įstaigos.

16 Todėl pareiga atlyginti taikoma tik dviem atvejais. Pirmu atveju panaudą teikianti įstaiga yra privati ir pelno siekianti. Tačiau panauda, atliekama „siekiant pelno", direktyvoje laikoma ne „panauda", bet „nuoma". Be to, mažai tikėtina, kad praktikoje pelno siekianti įstaiga teiktų nemokamą panaudą. Antruoju atveju panaudą teikia privati pelno nesiekianti įstaiga, kuri nėra „bendrojo intereso kultūros, mokslo ar

švietimo“ įstaiga. Sudėtinga įsivaizduoti, kad muziejai, archyvai, bibliotekos, dokumentacijos centrai, garso ar video įrašų bibliotekos ir visos kitos įstaigos, kurios teikdamos panaudą nesiekia pelno, negalėtų būti laikomos „bendrojo intereso kultūros, mokslo ar švietimo įstaigomis“.

17 Be to, nors šioje byloje įstatyminis dekretas leidžia formaliai atskirti skirtingų kategorijų įstaigas, šis atskyrimas negali būti laikomas tinkamu, nes jo pasekmės yra tokios pačios kaip ir tuo atveju, jei nebūtų jokio atskyrimo, o bet kokia panauda būtų atleidžiama nuo pareigos sumokėti atlyginimą.

18 Be to, direktyvos 5 straipsnio 3 dalis, kaip ir šio straipsnio 1 dalyje numatyta nuo pareigos sumokėti atlyginimą nukrypti leidžianti nuostata, turi būti aiškinama siaurai. Iš to matyti, kad nesuteikus jokios reikšmės būdvardžiui „tam tikras“, kuris yra vartojamas žodžių junginyje „tam tikrų kategorijų įstaigos“, pareiga sumokėti atlyginimą netektų savo veiksmingumo ir būtų pateiktas toks šio straipsnio 3 dalies išaiškinimas, kuris prieštarautų direktyvos tikslui. Be to, nors pastaroji nuostata palieka valstybėms narėms didelę diskreciją apibrėžti, kokios įstaigos atleidžiamos nuo pareigos sumokėti atlyginimą, visoms arba beveik visoms įstaigoms taikomas „atleidimas“ taptų bendra taisykle.

19 Be to, autorių gaunami atlyginimai turėtų atlyginti už jų kūrybines pastangas. Iš to aišku, kad mokėjimo nebuvimas arba mokėjimas, kuris yra toks mažas, kad akivaizdžiai negali atlyginti už kūrybines pastangas, negali būti laikomas „atlyginimu“ tikrąja šio žodžio prasme.

20 Gindamasi Ispanijos Karalystė teigia, kad, pirma, neteisinga Ispanijos teisės aktuose numatytos pareigos sumokėti autoriams atlyginimą taikymo sritį apibūdinti kaip „ypač siaurą", nes Komisija neteisingai sutapatina „įstaigas" ir „organizacijas". Iš tikrųjų ne pelno siekimas yra sąlyga, kuri turėtų būti taikoma ne įstaigai, bet šią įstaigą kontroliuojančiai organizacijai. Todėl dėl įstaigos ir organizacijos sutapatinimo galima susipainioti, nes susidaro įspūdis, kad pelno siekimo ir bendrojo intereso sąlyga turi būti taikoma įstaigai, o ne ją kontroliuojančiai organizacijai. Šiomis aplinkybėmis minėtos pareigos taikymo sritis, kurią Komisija apibūdino kaip ypač siaurą, yra platesnė. Be to, labai dažnai privačios įmonės užsiima globojimu bei rėmimu ir teikia viešą kūrinių panaudą nemokamai, todėl neprieštaraujama tam, kad organizacijos, kurioms priklauso šios įstaigos, moka atlyginimą autoriams, kurie jo prašo.

21 Antra, Ispanijos Karalystė pabrėžia, kad nė vienas direktyvos straipsnis nesuteikia informacijos ar išaiškinimo kriterijų, kai kalbama apie bendros taisyklės sumokėti atlyginimą autoriams arba atleisti nuo jo sumokėjimo taikymo sritį. Tačiau Komisija, kuria tenka įrodinėjimo pareiga, neįrodė, kad atleidimo nuo pareigos sumokėti autoriams atlyginimą už jų kūrinių panaudą apimtis reiškia nepakankamas autorių pajamas, trukdant jiems užsiimti naujų kūrinių kūrimu. Be to, Komisija neįrodė ir netvirtino, kad šis atleidimas nuo atlyginimo mokėjimo padarė įtakos vidaus rinkos įgyvendinimui.

22 Priešingai, nei tvirtina Komisija, kuri neturėdama teisinio pagrindo siekia apriboti valstybių narių teisę atleisti nuo atlyginimo mokėjimo tam tikrų ar netgi visų kategorijų įstaigas, direktyva suteikia minėtoms valstybėms narėms didelę diskreciją, kuri leidžia riboti ar net panaikinti pareigą sumokėti atlyginimą tiek, kiek tai reikalinga nustatytiems kultūriniams tikslams pasiekti, o tai yra prioritetinis tikslas, kuriame nepaisoma reikalavimo užtikrinti autoriui pakankamas pajamas. Tokį aiškinimą patvirtina 2002 m. rugsėjo 12 d. atskaitoje Europos Sąjungos Tarybai, Europos Parlamentui bei Ekonominių ir socialinių reikalų komitetui dėl teisės į viešą

panaudą Europos Sąjungoje (KOM(2002) 502 galutinis, toliau — 2002 m. ataskaita dėl teisės į viešą panaudą) pateiktas Komisijos pareiškimas. Komisija tvirtina, kad šiame dokumente „tam tikromis aplinkybėmis (5 straipsnis) leidžia valstybėms narėms išimtines teises pakeisti teise į atlyginimą ar netgi nenumatyti jokio atlyginimo".

23 Galiausiai Ispanijos Karalystė tvirtina, kad žodžių junginys „tam tikrų kategorijų įstaigos" reiškia ne jų kiekį, skaičių ar svarbą, bet nurodo atskiras, apibrėžtas ar konkrečias įstaigų kategorijas. Iš to matyti, kad Komisijos siūlomas direktyvos 5 straipsnio 3 dalies išaiškinimas neatitinka tikrosios šio žodžių junginio reikšmės.

Teisingumo Teismo vertinimas

24 Šiame ieškinyje dėl įsipareigojimų neįvykdymo Komisija iš esmės kelia klausimą dėl taikymo srities, kurią reikia nustatyti direktyvos 5 straipsnio 3 dalies nuostatoms, pagal kurias valstybės narės gali atleisti „tam tikrų kategorijų įstaigas" nuo to paties straipsnio 1 dalyje nurodyto atlyginimo mokėjimo.

25 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką, aiškinant Bendrijos teisės nuostatą, reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę, bet ir kontekstą bei teisės akto, kuriai ji priklauso, tikslus (žr., be kita ko, 2000 m. gegužės 18 d. Sprendimo *KVS International*, C-301/98, Rink. p. I-3583, 21 punktą ir 2000 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-156/98, Rink. p. I-6857, 50 punktą).

26 Atsižvelgiant į pagrindinį direktyvos tikslą, kuris konkrečiau išdėstytas septintoje konstatuojamojoje dalyje, ja siekiama užtikrinti atitinkamas pajamas autoriams ir atlikėjams bei kompensuoti labai dideles ir su rizika susijusias investicijas, kurios yra reikalingos fonogramų ir filmų kūrybai (žr. 1998 m. balandžio 28 d. Sprendimo *Metronome Musik*, C-200/96, Rink. p. I-1953, 22 punktą ir 2006 m. liepos 6 d. Sprendimo *Komisija prieš Portugaliją*, C-53/05, Rink. p. I-6215, 24 punktą).

27 Beveik ar netgi visų kategorijų įstaigas, užsiimančias viešąja panauda, atleidus nuo direktyvos 5 straipsnio 1 dalyje nustatytos pareigos, autoriai netektų atlyginimo, kuris galėtų kompensuoti jų investicijas ir turėtų įtakos naujų kūrinių kūrimui (žr. minėtų sprendimų *Metronome Musik* 24 punktą ir *Komisija prieš Portugaliją* 25 punktą). Šiomis aplinkybėmis direktyvos perkėlimas, kurio išdava yra ta, kad beveik ar netgi visų kategorijų įstaigos atleidžiamos nuo pareigos atlyginti, tiesiogiai prieštarauja šios direktyvos tikslui.

28 Tačiau šiuo atveju Ispanijos Karalystė pabrėžia, kad tikslas remti kultūrą yra svarbesnis nei užtikrinti, kad autoriai gautų atitinkamas pajamas. Valstybėms narėms direktyvos suteikta laisvė leidžia joms sumokėti autoriams labai nedidelį, simbolinį atlyginimą ar net visiškai jo nemokėti. Be to, tokį aiškinimą patvirtina 2002 m. ataskaita dėl teisės į viešą panaudą.

29 Iš tiesų kultūros rėmimas yra bendrojo intereso tikslas, kuris suteikia teisę pagal direktyvos 5 straipsnio 3 dalį atleisti tam tikras viešą panaudą teikiančias įstaigas nuo pareigos sumokėti atlyginimą. Tačiau teisių turėtojų apsauga, siekiant užtikrinti, kad jie gautų atitinkamas pajamas, taip pat yra specifinis šios direktyvos tikslas, kaip aiškiai teigiama septintoje konstatuojamojoje dalyje. Būtent siekdamas išsaugoti teisę į atlyginimą Bendrijos teisės aktų leidėjas norėjo apriboti atleidimo nuo pareigos sumokėti atlyginimą taikymo sritį, reikalaudamas, kad nuo minėtos pareigos vykdymo nacionalinės institucijos atleistų tik tam tikras įstaigų kategorijas.

30 Be to, direktyvos išaiškinimas, vadovaujantis pagrindiniu jos tikslu, nurodytu šio sprendimo 26 punkte, paremtas direktyvos 5 straipsnio 3 dalies formuluote, o šioje nuostatoje nurodomos tik „tam tikrų kategorijų įstaigos". Taigi iš to aiškiai matyti, kad teisės aktų leidėjas neketino leisti valstybėms narėms atleisti beveik ar netgi visų kategorijų įstaigų nuo minėto straipsnio 1 dalyje nurodyto atlyginimo mokėjimo (žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Portugaliją* 21 punktą).

31 Be to, pagal direktyvos 5 straipsnio 3 dalį direktyva iš tikrųjų leidžia valstybėms narėms, kalbant apie viešą panaudą, nukrypti nuo bendros pareigos mokėti autoriams šio straipsnio 1 dalyje nustatytą atlyginimą. Taigi pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką direktyvos nuostatos, nukrypstančios nuo toje pačioje direktyvoje nustatyto bendrojo principo, turi būti aiškinamos griežtai (žr. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Kapper*, C-476/01, Rink. p. I-5205, 72 punktą ir minėto sprendimo *Komisija prieš Portugaliją* 22 punktą).

32 Todėl, priešingai, nei pabrėžė Ispanijos Karalystė, ir kaip matyti iš šio sprendimo 30 punkto, 5 straipsnio 3 dalyje nurodytas žodžių junginys „tam tikrų kategorijų įstaigos" turi būti suprantamas kaip susijęs su kiekybinio pobūdžio sąvoka. Taigi nuo minėtos pareigos gali būti atleistas tik ribotas įstaigų, potencialiai turinčių sumokėti atlyginimą pagal 5 straipsnio 1 dalį, kategorijų skaičius.

33 Galiausiai reikia priminti, kad nesant pakankamai tikslių Bendrijos kriterijų nustatyti iš direktyvos išplaukiančias pareigas, savo teritorijoje valstybės narės turi apibrėžti tinkamiausius kriterijus, skirtus užtikrinti, kad direktyvos bus laikomasi Bendrijos teisėje, ypač atitinkamoje direktyvoje, nustatytose ribose (šiuo klausimu žr. 2003 m. vasario 6 d. Sprendimo *SENA*, C-245/00, Rink. p. I-1251, 34 punktą ir 2003 m. spalio 16 d. Sprendimo *Komisija prieš Belgiją*, C-433/02, Rink. p. I-12191, 19 punktą).

34 Šiuo atžvilgiu jau buvo nuspręsta, kad direktyvos 5 straipsnio 3 dalis leidžia valstybėms narėms (bet jų neįpareigoja) atleisti nuo minėtos pareigos tam tikrų kategorijų įstaigas. Todėl jei nagrinėjamoje valstybėje narėje dominuojančios aplinkybės neleidžia nustatyti kriterijų, kurie leistų tinkamai atskirti įstaigų kategorijas, pareigą mokėti minėto straipsnio 1 dalyje nurodytą atlyginimą reikia nustatyti visoms atitinkamoms įstaigoms (minėto sprendimo *Komisija prieš Belgiją* 20 punktas).

35 Ispanijos Karalystė remiasi argumentu, pagal kurį įstatyminio dekreto 37 straipsnio 2 dalyje numatytas atleidimas nuo pareigos sumokėti atlyginimą taikomas ne panaudą teikiančiai „įstaigai", bet ją kontroliuojančiai organizacijai.

36 Komisija teisingai nurodo, kad nustačius, jog atleidimas nuo pareigos sumokėti atlyginimą priklauso nuo panaudos davėjo pasirinktos teisinės formos, atsiranda nereikalingas teisinis formalumas, galintis sudaryti sąlygas jam išvengti pareigos sumokėti atlyginimą. Be to, Ispanijos Karalystė nepateikė jokio įrodymo, kad įstaigos ir kontroliuojančios organizacijos reikšmė skiriasi, nes šie du subjektai panaudos atveju iš esmės yra tokioje pačioje situacijoje.

37 Ispanijos Karalystė taip pat pabrėžia, kad Komisija neįrodė, jog įstatyminio dekreto 37 straipsnio 2 dalyje numatytas atleidimas nuo pareigos sumokėti atlyginimą atima iš autorių atitinkamas pajamas ir iškraipo konkurenciją bendrojoje rinkoje.

38 Tačiau šis argumentas turi būti atmestas, nes iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad ieškinys dėl įsipareigojimų neįvykdymo yra objektyvaus pobūdžio (žr., be kita ko, 1993 m. lapkričio 17 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-73/92, Rink. p. I-5997, 19 punktą), Bendrijos teisės normos nustatytos pareigos nesilaikymas savaime yra įsipareigojimų neįvykdymas, o vertinimas, kad toks nesilaikymas nesukėlė neigiamų pasekmių, nėra svarbus (žr., be kita ko, 1999 m.

rugsėjo 21 d. Sprendimo *Komisija prieš Airiją*, C-392/96, Rink. p. I-5901, 60 ir 61 punktus bei 2003 m. birželio 26 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-233/00, Rink. p. I-6625, 62 punktą). Manydama, kad ji gali aiškinti direktyvą atsižvelgdama į jos įgyvendinimo pasekmes, pavyzdžiui, nepakankamas autorių pajamas, Ispanijos Karalystė teigia, jog direktyvos išaiškinimas priklauso nuo jos taikymo poveikio, o tai prieštarauja loginei šių dviejų teisinio samprotavimo etapų sekai.

39 Be to, nors yra tiesa tai, kad 2002 m. ataskaitoje dėl teisės į viešą panaudą Komisija nustatė, jog direktyvos 5 straipsnyje tam tikromis aplinkybėmis nenumatomas joks atlyginimas, galimybė nenumatyti atlyginimo taikoma tik toms įstaigų kategorijoms, kurios pagal direktyvos 5 straipsnio 3 dalį atleidžiamos nuo pareigos sumokėti atlyginimą. Taigi, kaip matyti iš šio sprendimo 31 punkto, ši nuostata turi būti aiškinama siaurai.

40 Bet kuriuo atveju, net jei ta ataskaita būtų galima remtis, palaikant Ispanijos Karalystės argumentus, ji yra, kaip nurodė generalinė advokatė savo išvados 31 punkte, tik vienas iš kitų išaiškinimo veiksnių, kuris nėra privalomas Teisingumo Teismui.

41 Iš to matyti, kad Ispanijos Karalystė, įtraukusi į įstaigų, atleistų nuo pareigos mokėti įstatyminio dekreto 37 straipsnio 2 dalyje numatytą atlyginimą, sąrašą beveik ar netgi visų kategorijų įstaigas, kurioms paprastai taikoma pareiga sumokėti atlyginimą, direktyvos 5 straipsnio 3 daliai taiko išaiškinimą, kuris neatitinka pagrindinio direktyvos tikslo ir nėra griežtas, kaip to reikalauja ši nuo bendros pareigos sumokėti atlyginimą autoriams nukrypstanti nuostata.

42 Tokiomis aplinkybėmis reikia pripažinti, kad Komisijos pareikštas ieškinys yra pagrįstas.

43 Todėl reikia pripažinti, kad atleidusi beveik ar netgi visų kategorijų įstaigas nuo pareigos sumokėti atlyginimą autoriams už viešą jų kūrinių, saugomų autorių teisės, panaudą, Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal direktyvos 1 ir 5 straipsnius.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

44 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti išlaidas iš Ispanijos Karalystės ir pastaroji pralaimėjo bylą, ji turi padengti išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **Atleidusi beveik ar netgi visų kategorijų įstaigas nuo pareigos sumokėti atlyginimą autoriams už viešą jų kūrinių, saugomų autorių teisės, panaudą, Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal 1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyvos 92/100/EEB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje 1 ir 5 straipsnius.**

2. **Priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.